

„Jaz pojdem, nihče mi ne ubrani!“ je ponovil Anton materi.

„Ako se bo pa dekle branilo, hehehe?“ ...

Anton je osupnil; a kmalu je bil zopet pogumnejši, saj mu je nekaj dejalo, da je Ančkina ljubezen močnejša kakor strah pred očetom in široko morje...

Naposled se je vdala tudi mati Gornica, zlasti ko ji je sin obljubil, da se vrne kmalu domov...

Vse to je ostalo tiho, in Gornikov Anton se je skrbno pripravljaj na pot v Ameriko. Izprva je bil res nekaj v dvomih, ker ni vedel, kaj bo rekla Ančka; ko mu je pa obljubila, da gre z njim, kamor hoče, je bil vesel. Ker ni mogel dobiti dovolj denarja, da bi izginila oba kmalu, sta sklenila, da pojde najprvo on, in ko bo zaslužil prvi denar, ji pošlje karto, da pojde za njim.

Podgorski Škodek mu je posodil denar za pot, in Gornikov Anton se je poslovil od matere, Barbiča in drugih znancev in je odpotoval z lahkim srcem, saj mu je Ančka dejala ob slovesu: „Anton, samo tvoja sem in s teboj grem, kamor hočeš“ ...

* * *

Lazar je pa dejal: „Ali ste ga videli?... V Ameriko mora, ker nima doma dovolj kruha! Pa je hotel mojo hčer?... Kaj si vse ne spomnijo dandanašnji, ti potepuhi!... Moj denar mu je dišal, pa ne moje dekle... Jaz poznam Kozjerepce!... Punca, Boga zahvali, da se nisi ujela.“

Ančka je molčala, v nedeljo potem je pa šla k sv. Antonu in mu zaupala svoje težave.

(Konec.)

Ko pride skozi log...

Ko pride skozi log
večerna urica,
zapoj mi, ah, zapoj,
tamburica!

Zabrenkaj pesemco
otožno, tiho mi,
kako na svetu se
težko živi.

Kako trpi srcé
fantiča mladega,
ko mrzlo zapusté
vse nade ga...

Kako sprehaja se
po gozdu beli dan
in vodi svetlo luč
črez širno plan:

s fantičem pa je mrak
in grenka urica — —
ah, poj, otožno poj
tamburica!

Cvetko Slavin.

Za ciljem.

Plava, plava čolnič
onkraj daljnih milj,
vabi ga v objetje
zaželjeni cilj.

Sveti luna jasna,
spremlja mirno ga,
da ji ne pogoltne
mórje širno ga.

Jadram jaz po svetu,
polnem izkušnjav:
Váruje in spremlja
zvesta me ljubav.

Leo Levič.